

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce **JWT Wien Werbeagentur GmbH,** organizační složka, se sídlem Praha 2, Náměstí I. P. Pavlova 1789/5, zastoupeného JUDr. Filipem Winterem, advokátem v Praze 1, Na Příkopě 25, proti žalované **Radě pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2010, č. j. 11 Ca 257/2009 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 28. 7. 2009, zn. 2008/1150/had/JWT, byla žalobci uložena pokuta ve výši 400 000 Kč, a to za porušení ustanovení § 5a odst. 5 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů, ve znění účinném do 17. 10. 2008 (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že v blíže určených vysílacích časech, jako zpracovatel reklamy, umožnil odvysílání reklamy na

humánní, volně prodejný léčivý přípravek *Canesten* (mutace 6), a to bez zřetelné výzvy k pečlivému pročtení příbalové informace. Toto rozhodnutí napadl žalobce u Městského soudu v Praze žalobou; ta byla rozsudkem ze dne 8. 3. 2010, č. j. 11 Ca 257/2009 - 30, zamítnuta jako nedůvodná.

V odůvodnění rozsudku městský soud nejprve uvedl, že zákon o regulaci reklamy je výrazem veřejnoprávní regulace, sledující ochranu spotřebitele, coby adresáta informací z reklamních sdělení, které (ze své podstaty) sledují cíl přesvědčit spotřebitele k nákupu zboží, a to často bez ohledu na pravdivost poskytovaných informací či na jiné společenské hodnoty. Takové jednání, podřaditelné pod nekalosoutěžní praktiky, je pak vystavěno na principu objektivní odpovědnosti delikventa. Žalobce byl postižen za porušení ustanovení § 5a odst. 5 písm. d) zákona o regulaci reklamy, dle kterého *reklama zaměřená na širokou veřejnost musí obsahovat zřetelnou, v případě tištěné reklamy dobře čitelnou, výzvu k pečlivému pročtení příbalové informace.* Klíčový pojem *zřetelný*, užitý v citovaném ustanovení, městský soud vyložil tak, že je ve vztahu k pojmu *čitelný* pojmem obecnějším. Z kontextu posuzované věci (televizní spot) lze za ekvivalentní považovat výrazy *viditelný*, *výrazný*, *jasný*, *nepochybný* či *patrný*. Na rozdíl od žalovaného vyslovil městský soud názor, že nelze zaměňovat pojmy *nezřetelný* a *nesrozumitelný*, neboť i zřetelný výraz nemusí být, z hlediska vhodnosti jeho použití, logiky apod., vždy srozumitelný. *Zřetelný* text je takový, který je zaregistrovatelný, zaznamenatelný, postřehnutelný bez větších problémů. Požadavek na *čitelnost* je zákonem výslovně zmiňován pouze u reklamy tištěné; nelze nicméně směšovat kritéria pro posuzování tištěné a televizní reklamy. Zatímco u tištěné reklamy má adresát prakticky neomezenou možnost délky vnímání, u televizní reklamy jde o odvysílání relativně značného množství informací v relativně krátkém čase; proto zákon požaduje, aby text, obsahující výzvu k pročtení příbalového letáku, byl zřetelně uveden, a proto je na zřetelnost kladen takový důraz. Adresát televizní reklamy by měl po odvysílání vědět o tom, že při zakoupení produktu *Canesten* je pro jeho zdraví nezbytné, aby si přečetl jeho příbalový leták, což se v daném případě nestalo. Městský soud aproboval názor žalovaného, že nelze bez pochybností předpokládat, že průměrný spotřebitel (divák), který zhlédl odvysílaný spot, si odnášel vjem o tom, že produkt *Canesten* je lékem, u něhož je zapotřebí pro ochranu zdraví seznámit se s příbalovým letákem. K tomu přispívá i fakt, že v nezřetelném textu se výzva k prostudování příbalového letáku objevuje až v závěru reklamního spotu a to po zcela nedostatečnou dobu tří sekund s tím, že tato výzva byla zařazena až jako třetí v pořadí, takže lze usuzovat, že divák se s touto informací nemohl zřetelně seznámit, ve smyslu výše uvedeného zákonného ustanovení. Žalobci přitom nic nebránilo informovat diváka o nutnosti přečíst si příbalový leták stejně jasně a zřetelně, jako o tom, jaké má mít výrobek účinky. Z uvedených důvodů tedy městský soud uzavřel, že zjištěný skutkový stav byl žalovaným odpovídajícím způsobem právně posouzen.

Rozsudek městského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností namítající nesprávné právní posouzení věci, tedy důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel především poukazuje na skutečnost, že důkaz provedený na nařízeném soudním jednání nebyl řádně proveden. Sporný reklamní spot byl promítnut pouze na obrazovce počítače, která byla nejen nevelká,

ale kvalita jejího obrazu je, ze samotné technické povahy věci, výrazně horší, než je tomu v případě sledování televize. Jestliže byla pokuta udělena za údajně nesprávnou velikost textu při televizním vysílání, měla být k provedení důkazu použita také televize. Dále stěžovatel uvádí, že i při běžné kvalitě vysílání je povinný text dostatečně zřetelný; zákon přitom velikost tohoto textu výslovně neupravuje. Pokud se žalovaná rozhodla vnést do otázky velikosti povinného textu jasno, odpovídalo by racionální sankční politice, pokud by namísto nečekaného a vysokého „trestu pro výstrahu“ vydala jednoduchý pokyn, stanovisko, či názor uvádějící konkrétní požadované velikosti písma. Tímto způsobem ostatně v praxi postupují i jiné orgány. Byl by tím dán návod, jak mají zadavatelé televizní reklamy postupovat, aby se vyhnuli riziku případného postihu. Dle názoru stěžovatele žalovaná uložila sankci v nepřiměřeně vysoké výši, neboť v daném věci nemůže jít o přímé porušení zákona, ale jen o výsledek odlišné interpretace jeho požadavků v praxi. Údajné porušení povinnosti stěžovatelem je pouze povahy formální, bez reálného dopadu na diváky.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti především odmítla výhrady stěžovatele ke kvalitě obrazu při provádění důkazu soudem. Dle jejího názoru není zásadní rozdíl v kvalitě obrazu mezi monitorem počítače a televizí; užitý LCD monitor je ostatně modernější technologií než klasické CRT obrazovky. Bez bližší specifikace a konkretizace zpochybňovaných technických parametrů použité obrazovky považuje žalovaný žalovaná argumentaci stěžovatele za účelovou. Ve zbytku pak žalovaná zopakovala svůj právní názor vyjádřený již v odůvodnění svého rozhodnutí a navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1 věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel kasační stížností především zpochybňuje validitu důkazu provedeného na soudním jednání, a to s ohledem na použité technické zařízení. Tvrdí, že byl-li by důkaz proveden odpovídajícím způsobem (za použití televize) bylo by zřejmé, že užitá velikost písma povinného textu je odpovídající a splňuje tedy podmínku zřetelnosti. K této námitce je třeba nejprve uvést, že žalovaná podmínku zřetelnosti písemné informace v reklamním spotu nespojovala jen s velikosti použitého písma, ale též s doprovodnými jevy (ději probíhajícími na pozadí, grafickou úpravou apod.) a především pak s faktorem času. Žalovaná výslovně uvedla, že v předmětném reklamním spotu se divák *„musí během 3 sekund, kdy je zobrazena výzva pro přečtení příbalového letáku v reklamním spotu, zorientovat v ději, zachytit tuto výzvu a následně jí přečíst, neboť smyslem zákonného ustanovení požadujícího tuto výzvu je, aby divák (potencionální spotřebitel) předešel komplikacím, které mohou vznikat při používání přípravku“*. Posuzovaná výzva byla *„obsažena od 26. sekundy trvání spotu, až do jeho konce. Tato výzva je umístěna na spodním řádku obrazovky a je součástí vícero informací zde umístěných, které charakterizují tento přípravek. Nelze však spolehlivě identifikovat obsah těchto sdělení“*. Městský soud pak, jak bylo již konstatováno výše, toto hodnocení věci aproboval, kdy výslovně zmínil, že, v porovnání s reklamou tištěnou, je u televizních spotů při posuzování zřetelnosti sdělení nutno

přihlédnout i k dalším okolnostem, než jen k samotné čitelnosti textu. Z uvedeného je tedy zcela zřejmé, že důkaz prováděný soudem nebyl zaměřen jen na posouzení velikosti použitého písma, ale sledoval též zhodnocení celého kontextu reklamního sdělení, ve smyslu výše uvedeném. Z odůvodnění rozsudku je evidentní, že městský soud při hodnocení předmětné otázky nevycházel jen ze samotné velikosti užitého písma, ale zabýval se i dalšími aspekty spotu, a to dobou, po kterou se sporný text ve spotu objevil a způsobem jeho zařazení. Až v tomto kontextu uzavřel, že sdílí názor žalované, že divák se s informací o potřebě přečtení příbalového letáku nemohl zřetelně seznámit, ve smyslu požadavku zákona o regulaci reklamy. Z uvedeného je zřejmé, že i případné rozdíly v technických parametrech zařízení, užitých k promítnutí spotu, nemohly mít rozhodující význam. Nadto se Nejvyšší správní soud shoduje se žalovanou v tom, že byl-li reklamní spot promítnut na běžném LCD monitoru počítače, lze kvalitu takto získaného obrazu považovat za srovnatelnou minimálně s kvalitou obrazu u starších typů televizorů. Stěžovatel zcela pomíjí fakt, že televizní vysílání (včetně reklamních spotů) diváci nesledují jen na televizích, jejichž obrazovky odpovídají nejmodernějším technickým požadavkům, ale často též na starších typech televizorů, případně na monitorech počítačů, opatřených televizní kartou. Velikost a grafická úprava použitého písma musí být tedy v reklamních spotech taková, aby mohla být považována za *zřetelnou* i pro diváky nedisponující nejmodernějšími typy televizorů. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že městský soud při provádění předmětného důkazu, zaměřeném na jeho vlastnosti a obsah, postupoval zcela odpovídajícím a standardním způsobem, a to v intencích požadavků plynoucích z judikatury zdejšího soudu (srov. například rozsudek ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011 - 75; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Pokud jde o další kasační námitky, zde nelze přehlédnout zcela zásadní skutečnost, a sice, že stěžovatel jimi nemíří proti důvodům, na nichž stojí rozsudek městského soudu, ale polemizuje výlučně s postupem žalované. Zde je nutno uvést, že soudy ve správním soudnictví nepřezkoumávají žalobami napadená rozhodnutí v neomezeném rozsahu, nýbrž činí tak toliko v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první s. ř. s.), to znamená z pohledu skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obdobně je tomu v případě přezkumu rozhodnutí krajských soudů Nejvyšším správním soudem. I zde se uplatňuje zmiňovaná dispoziční zásada, neboť podle ustanovení § 109 odst. 3, věty před středníkem s. ř. s., je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti. Rozsudek krajského (městského) soudu je tak přezkoumán v intencích žalobních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se musí vztahovat právě k němu. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 – 48, uvedl, že *„[k]asační stížnost jako mimořádný opravný prostředek je podle ustanovení § 103 s. ř. s. koncipována na principu nutného konkrétního tvrzení stěžovatele, v čem krajský soud, který jeho věc projednával a rozhodl, ve svém rozhodnutí pochybil. (...) V kasační stížnosti (...) je především třeba, aby stěžovatel uvedl, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spatřuje. Omezí-li se však stěžovatel v kasační stížnosti pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž by jakkoli zpochybnil rozhodnutí soudu (...) a argumentačně podložil, v čem nezákonnost rozhodnutí soudu spočívá, nelze než konstatovat*

nedůvodnost takové kasační stížnosti, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí soudu." Obdobně srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 Afs 53/2005 – 59.

Z obsahu bodů II. 2. a II. 3. podané kasační stížnosti je naprosto zřejmé, že není reakcí na právní argumentaci obsaženou v rozsudku krajského soudu, ale je jen pouhým zopakováním žalobních bodů (3. a 4.), uvedených již v žalobě ze dne 8. 9. 2009 Pokud stěžovatel usiloval o procesní úspěšnost v kasačním řízení, měl důvody kasační stížnosti konkretizovat uvedením argumentů, proč považuje *rozsudek městského soudu* za nezákonný a jeho závěry za nesprávné či mylné, nikoli prostě zopakovat žalobní argumentaci. Taková argumentace k úspěchu ve sporu nestačí, neboť jde mimo rámec rozhodnutí městského soudu (míří přímo na správní rozhodnutí) a jako taková není s to zpochybnit jeho zákonnost (samozřejmě za podmínky, že rozhodnutí městského soudu je přezkoumatelné a jeho právní závěry jsou v souladu se zákonem).

Nejvyšší správní soud nicméně přezkoumal rozsudek městského soudu i v intencích ustanovení § 109 odst. 3, věty za středníkem s. ř. s., tj. *ex officio*, nad rámec důvodů kasační stížnosti, přičemž neshledal žádná pochybení tímto ustanovením předpokládaná. Z rozsudku městského soudu je patrné, že jsou jím vypořádány všechny žalobní body, a to přezkoumatelným způsobem. V řízení před městským soudem pak nebyla shledána ani zmatečnost řízení ani vada, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé. Konečně napadené rozhodnutí žalovaného nelze označit ani za nicotné.

S ohledem na skutečnosti výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou. Nezbylo mu proto, než ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1, věty druhé s. ř. s. rozsudkem zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. V případě úspěšného žalovaného nebylo prokázáno, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček

předseda senátu